

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

w sprawie **K. S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2018 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym częściowo w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt II K [...]

### **p o s t a n o w i ł:**

**1. oddalić wniosek;**

**2. zasądzić od skazanego K. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania wznowieniowego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt II K [...], między innymi K. S. został uznany za winnego popełnienia szeregu przestępstw, za które wymierzono mu jednostkowe kary pozbawienia wolności, nadto w niektórych wypadkach także kary grzywny, a po połączeniu tych kar wymierzono mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 120 stawek dziennych grzywny po 400 zł każda. Jednocześnie uniewinniono K. S. od popełnienia innych zarzucanych mu przestępstw.

Wyrok ten, zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych oraz prokuratora, m.in. w odniesieniu do wymienionego oskarżonego został w części uchylony z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, w części zaś zmieniony, konsekwencją czego było wymierzenie mu nowych kar łącznych: roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 100 zł każda grzywny. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Obecnie, w oparciu o przepisy art. 540 § 3 i art. 542 § 1 k.p.k., obrońca skazanego K. S. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego wymienionym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...], uchylenie obu wyroków w zakresie skazania K. S. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zaznaczył, że wyrok Sądu Okręgowego w S. narusza art. 6 § 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, bowiem wyznaczenie sędziego A. C. – S. do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji odbyło się niezgodnie z normami Kodeksu postępowania karnego, mianowicie z art. 351 § 1 tego Kodeksu. Powołał się w tym względzie na wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 12 kwietnia 2018 r. wydany w sprawie Chim i Przywieczerski przeciwko Polsce nr 36661/07 i 38433/07.

Prokurator Prokuratury Krajowej złożył pismo, w którym wniósł o oddalenie wniosku o wznowienia postępowania.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek o wznowienie postępowania w sprawie K. S. nie jest zasadny.

Zgodnie z art. 351 § 1 k.p.k. – uchylonym przez art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 1452) – sędziego albo sędziów powołanych do orzekania w sprawie należało wyznaczać w kolejności według wpływu sprawy oraz jawnej dla stron listy sędziów danego sądu lub wydziału. Odstępstwo od tej kolejności było dopuszczalne tylko z powodu choroby sędziego lub z innej ważnej przyczyny, co należało zaznaczyć w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy.

Analiza akt sprawy K. S. pozwala stwierdzić, że Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w S. w dniu 18 grudnia 2007 r. zarządził wpisanie sprawy do repertorium spraw karnych pod sygn. akt II K [...] i przydzielił ją do referatu sędziego A. N. – B. (k. 2718, t. XIV), zaś w dniu 12 lutego 2008 r. wydał zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy głównej w sprawie i wyznaczył skład sądzący w osobie sędziego A. C. – S. (k. 2846, t. XV). Faktem jest, iż w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy informacji nie podano przyczyny zmiany sędziego referenta; nawet jeśli ów brak jest błędem natury organizacyjno-administracyjnej, to nie sposób uznać, iż miał on znaczenie dla całego postępowania. Dostrzec też należy, że nie można wykluczyć i takiej możliwości, że to wyznaczenie sędziego A. N. – B. było niezgodne z regułą określoną w art. 351 § 1 k.p.k., natomiast wyznaczenie sędziego A. C. – S. prowadziło do naprawienia tego uchybienia. Posiadając najwyraźniej własne informacje, autor wniosku zdaje się przeczyć takiej tezie wskazując, że przyczyną zmiany sędziego referenta było „znaczące obciążenie referatu Sędziego A. N. – B. i konieczność szybkiego rozpatrzenia sprawy III K [...] (powinno być: II KK [...] – uw. SN) jako sprawy aresztowej”. Jeżeli tak, to można uznać, że doszło – jak wymagał tego art. 351 § 1 k.p.k. – do wskazania „ważnej przyczyny”, dla której odstąpiono od zawartej w tym przepisie reguły i wyznaczono do rozpoznania sprawy innego niż pierwotnie sędziego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowano pogląd, że przyczynami uzasadniającymi odstępstwo od obowiązku zachowania kolejności w wyznaczeniu sędziego do orzekania w sprawie kolejności przydziału spraw mogą być np. trudności kadrowe w sądzie czy wysokie obciążenie sędziego obowiązkami służbowymi (zob. np. wyrok z dnia 17 maja 2012 r., V K 322/11, LEX nr 1212390).

Jak wspomniano, obrońca K. S. wskazując jako podstawę wniosku o wznowienie postępowania art. 540 § 3 k.p.k., nawiązał do wydanego w dniu 12 kwietnia 2018 r. wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Chim i Przywieczerski przeciwko Polsce 36661/07. Argumentował, że organ ten stwierdził, iż „naruszenie procedury wyznaczania składu sędziowskiego stanowi naruszenie Konwencji, to jest art. 6 § 1”, jak też, że „w doktrynie dopuszcza się powoływanie się na rozstrzygnięcie organu międzynarodowego wydane w stosunku do innej osoby niż oskarżony, jeżeli jest oczywiste, że z odniesienia na analogiczny

układ okoliczności faktycznych i takie same ustosunkowania prawne, jak występujące w sprawie, w której zapadło rozstrzygnięcie organu międzynarodowego jest rzeczą niemal pewną, że także oskarżony uzyskałby potwierdzenie swoich racji w postępowaniu przed tym organem”. Rzeczą jednak w tym, że sam autor wniosku, wskazując na przyczynę przeniesienia sprawy do referatu innego sędziego, w istocie potwierdził, że nastąpiło to z poszanowaniem normy art. 351 § 1 k.p.k., zatem bez naruszenia procedury wyznaczania składu sędziowskiego (w powołanej we wniosku sprawie rozpoznanej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka skarżący zarzucili, iż sędzia został wyznaczony do rozpoznania sprawy z naruszeniem tego przepisu), nadto w żaden sposób nie wykazał, że istnieje daleko idąca analogia pomiędzy sprawą K. S., a sprawą rozpoznaną przez Europejski Trybunał Praw Człowieka. Realia procesowe tej sprawy przytoczone przez Trybunał w pkt 14-18 wyroku wręcz przeczą takiej analogii. Na marginesie wskazać należy, że w toku całego postępowania skazany K. S. ani jego obrońca nie występowali o wyłączenie sędziego w oparciu o art. 41 § 1 k.p.k. z uwagi na uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego, jak też że kwestia wyznaczenia sędziego nie była podnoszona w apelacji, co każe uznać, że zainteresowany nie uznawał jej wtedy za istotną. Jak to odnotował Europejski Trybunał Praw Człowieka, inaczej było w sprawie Chim i Przywieczerskiego, w której obrona w apelacji kładła nacisk na kwestię wadliwego, jej zdaniem, wyznaczenie sędziego do rozpoznania sprawy, co skłoniło do wystąpienia Sąd odwoławczy z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego, skutkującym uchwałą tego Sądu (pkt 35, 38-45 wyroku Trybunału).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy wniosek o wznowienie postępowania oddalił, o kosztach postępowania wznowieniowego orzekając zgodnie z art. 639 k.p.k.